

Fattigdommen ingen ser

Av Ole Bjørner Welde, *Dagbladet* 17.11.2001

De nære stundene mellom mor og datter holder håpet oppe for Nann-Rosita Sigurdsen (26). Lønna strekker ikke til for å gi datteren Isabella den oppveksten hun fortjener. – De som sier at det ikke finnes fattigdom i Norge, vet ikke hva de snakker om, sier hun oppgitt.

Barna taper i Fattig-Norge

I treromsleiligheten i drabantbyen Romsås i Oslo bor Nann-Rosita Sigurdsen sammen med sin datter Isabella (7). I gangen henger boblejakka til Isabella, to små støvler og en skoleransel.

Hver morgen springer den lille jenta til skolen. Når skoledagen er over, går hun alene hjem, mens vennene fortsatt leker i skolegården i regi av skolefritidsordningen. I fire timer er hun alene før mamma kommer fra jobb.

– Jeg har ikke råd til det lenger. Skolefritidsordningen koster 1500 kroner i måneden, og sosialkontoret vil ikke hjelpe. Det er vondt at jeg ikke kan gi Isabella det samme tilbudet som alle andre, sier Nann-Rosita Sigurdsen.

Fortvilet

På bordet i stua ligger en haug ubetalte regninger side om side med dukkeklær. Regningene har hopet seg opp siden i vinter. I en kortere periode bodde broren til Nann-Rosita hos henne. For alenemora som er fast ansatt i staten, strakk ikke lønninga til for den vesle familien. Om nettene lå hun våken og tenkte på dagen som kom – hvordan de skulle klare det og hvilke regninger som skulle betales først.

Tema: Velferdsstaten og Fattigdoms-Norge

– Det begynte med 15.000 kroner. Nå er det vel oppe i rundt 30.000 kroner. Det er penger som jeg ikke har, og som jeg ikke har mulighet til å skaffe. Jeg har innsett at jeg trenger hjelp, sier hun.

Problemet er at Nann-Rosita Sigurdsen ikke får hjelp. Gjentatte ganger har hun sendt søknader til sosialkontoret. Saken ble sendt videre til fylkeskommunen uten at det ser ut til å hjelpe. Samtidig kjemper hun for å få betalingsutsettelse.

– Jeg tror ikke det kan beskrives hvordan man føler det. Høre de avvisende svarene i andre enden, samtidig som jeg vet så godt at jeg ikke har mulighet til å betale. Det er de statlige bedriftene som er verst. Lånekassa, for eksempel – de firer ikke på ei krone.

Liten forståelse

Da hun oppsøkte sosialkontoret, ble hennes privatøkonomi endevendt. Etter å ha sett på tallene avsto de søknaden. De kom imidlertid med en liten bemerkning.

– Jeg eier en halvpart av ei hytte i Loppa kommune i Finnmark. Denne foreslo sosialkontoret at jeg skulle selge eller leie ut. Da ba jeg dem ta fram kartet. Hvem i huleste vil bosette seg der? spør hun. Likevel tok hennes bror kontakt med en eiendomsmekler. Svaret var enkelt. – Nei, den type eiendommer legger vi ikke engang ut for salg, svarte mekleren.

Nann-Rosita har satt opp regnskap som viser hvor mye hun har til rådighet etter at de nødvendige utgifter til bolig, strøm og forsikring er betalt. – Etter at alle faste utgifter er trukket fra, har vi 2677 kroner til rådighet. Det skal dekke mat, klær og fritidsaktiviteter for to personer, sier hun.

Da hun la fram regnestykket for sosialkontoret, foreslo de at hun kunne kutte ned forsikringsutgiftene. – Greit nok det, men hva skal jeg gjøre den dagen det har vært innbrudd i leiligheten? Det har det allerede vært, og det er ikke utenkelig at de kommer tilbake.

Skrev brev

I oktober skrev Nann-Rosita brev til Kjell Magne Bondevik. I brevet fortalte hun om hvordan det oppleves å aldri ha anledning til å gå på kino med dat-

teren. Skoleturer og bursdagsselskap skaper ekstra hodebry, og muligheten til å kjøpe skikkelige julegaver er liten. Bondevik har så langt ikke tatt seg tid til å besvare hennes brev.

– Jeg regner ikke med at det blir gjort så mye, men jeg synes de har godt av å få vite hvordan det oppleves. Jeg føler at jeg har liten mulighet til å påvirke min egen hverdag. Jeg håper andre forstår at noe må gjøres.

Samtidig har hun mottatt brev fra sosialkontoret om at de ikke er villige til å gi henne lån. Nann-Rosita frykter derfor at problemene bare vil øke i framtida. – Dette er en ond sirkel som det er vanskelig for meg å komme ut av. Jeg startet med 15.000 kroner i gjeld, nå er det over 30.000 kroner. Dette lønner seg verken for meg eller samfunnet.

Håpet er å gi datteren en utdanning, og en mulighet til å komme videre. – Isabella vil bli dyrlege. Hun snakker om å reise til Afrika for å redde løven etter at hun så et program om det på TV. Sånn er barn, de har hodet fullt av eventyrlige tanker. Jeg vet at hun kommer til å klare det.

Sosialsjefen ved Romsås sosialkontor nekter å kommentere saken.

Oppgaver til «Fattigdommen ingen ser»

1. Svar på spørsmålene til teksten. Du kan svare med dine egne ord.

1. Hvorfor må Isabella være alene fire timer om dagen?
2. Hva er Nann-Rositas største problem?
3. Hvorfor tok Nann-Rosita fram kartet da sosialkontoret foreslo at hun skulle selge eller leie ut hytta i Finnmark?
4. Hvordan mente sosialkontoret at Nann-Rosita kunne løse det problemet at hun kun har 2677 kroner til rådighet etter at alle faste utgifter er betalt?
5. Syntes Nann-Rosita det var et godt forslag sosialkontoret kom med?